

country, jazz, muzică tradițională japoneză ori braziliană etc.), spectacole de teatru, pantomimă, dansuri moderne și de salon, intersectate de vesela hârjoană a unor clovni pe picioaroange, în ultima seară a venit rândul „Puricilor” să arate ce știu și pot face, într-un spectacol care i-a ridicat în picioare pe spectatorii din scaunele instalate special pentru această reprezentare și i-a scos cu nasul din farfuriile pline de bună-tăuri pe gurmanzii care se grăbeau să vadă ce se întâmplă pe scenă, de toată piața răsună de râs și de ovații. Și, într-adevăr, acolo se întâmplau multe! Se depăneau o mie și una de istorioare mai lungi ori mai scurte, ca în poveștile Șeherezadei, despre o privire românească asupra condiției umane de azi și dintotdeauna, despre identități culturale confruntate cu globalizarea, despre vreme și vremuri, cu bucuriile și umbrele lor, sau despre biruința râsului și a ingenuității în fața vanităților de tot felul și a râului ce proliferază înlăuntrul și în jurul nostru. Chaplin, Olimpiadele și ciroul, războiul, revoluțiile și drogul, dansul și artele marțiale, iubirea și violența, lumea din jurul nostru și din sufletul nostru – iată „personajele” care populează viața acestui spectacol. „Am vrut să confer acestui umor

Malou Iosif și Dan Puric

altitudinea sacralului, ne spune Dan Puric. Iar faptul că am jucat acum fără costumele concepute de Irina Solomon, căci nu erau gata, a sporit libertatea actorilor, contribuind la dezinhibarea lor și la solicitarea în și mai mare măsură a gândirii interpretative a spectatorilor.” O miză de înaltă valoare și un discurs scenic cu diabolice

ruperi de ritm, în care teatrul, dansul, pantomima, muzica, luminile se împletesc sfidând din start orice definiții pripite. Apreciat de critici și jurnaliști, de numeroși prieteni ai teatrului sosiți aici de la Dortmund, Iserholm și alte orașe din jur, ba chiar și din învecinata Olandă, spectacolului i s-au consacrat pagini întregi de ziar și emisuni la radio și televiziune. Faptul că trupa a fost însoțită la Menden și de Claudiu Petringenu, reporter al televiziunii naționale, reprezintă o șansă ca succesul să fie oglindit și pe micul ecran, într-un film ce va urma premierei românești a spectacolului. Ne-am întors cu bucuria acestui succes în suflet, oprindu-ne doar pentru o noapte la Salzburg, unde afișele ne vesteau minunate concerte, spectacole și expoziții în celebrul festival de acolo. Noi, însă, am umblat pe străzi toată noaptea și am mulțumit lui Dumnezeu că există pe lume un oraș atât de fermecător, de curat și de primitiv, un oraș fascinant ca un adevărat spectacol. Ne-am trezit din acest vis pe... „Dealul Negru”, la vestitele tarabe cu mici și ciorbă de burtă, unde nici micii, nici ciorba nu costă la fel de la o masă la alta... Eram acasă.

Ion Parhon

Sf flash

Cine rezistă și cine cedează

Atunci când l-am cunoscut pe Calvin McClinton, mi-a povestit cum a ajuns din Statele Unite în România: ca actor și regizor de musical în Ohio, a aflat, navigând pe Internet, că la facultatea de teatru din București există o secție (abia deschisă, la vremea respectivă) care se ocupă chiar cu tipul de teatru care îl pasionează. De acolo și până în momentul când McClinton s-a înființat, ca bursier Fullbright, la Academia de Teatru și Film, nu a fost decât un pas.

De doi ani, Calvin, care, între timp, a realizat că românul nu e nici pe departe specialist în musical, se chinuie să-i învețe pe studenții viitori actori arta cântatului combinat cu dansul. Pentru asta, și-a prelungit bursa cu un an. Este limpede că o face din pasiune. Nu pot să-l uit, la Festivalul Internațional de la Piatra Neamț, în 2000, când, după ce vorbise timp de vreo oră despre istoria genului, încercând să stabilească o punte de comunicare cu ascultătorii cam ignoranți, în doar câteva minute de cântec a schimbat o lume cu vocea extraordinară de caldă care se potrivea teribil cu chipul lui exotic și cu părul creț, răsucit în codițe.

Recent, la Muzeul Literaturii Române, americanul de culoare a prezentat primul act din musicalul **Now or**

never pe care-l lucrează cu un grup de actori, majoritatea proaspăt absolvenți de Actorie, alături de care am văzut-o și pe consacrată Cătălina Mustață. E adevărat că scenariul, după Harap Alb al lui Creangă, s-ar putea să nască dezaprobări prin felul în care alătură povestea originală cu un fel de actualizare a ei. Pe de altă parte, deocamdată, spectacolul se prefigurează a fi pregătit numai în engleză, ceea ce nu ar face nici un serviciu popularizării musicalului în România. Mai mult, din câte am văzut, tinerii interpreți sunt, încă, din punct de vedere tehnic, departe de modelele lor americane. Dar nu pot să nu spun răspicat că, fie și dacă nu le vor egala niciodată (ceea ce este foarte probabil), vor câștiga măcar o doză de profesionalism în plus. Vor ști să cânte mai bine, să se miște mai degajat, să lucreze mai ușor în echipă. Iar contactul cu un alt tip de educație nu poate fi decât folositor. Toate acestea se datorează eforturilor lui Calvin McClinton, pentru care am toată admirația. Faptul că el nu se lasă descurajat și scârbit de lipsurile și neputințele pe care le întâlnește ar trebui să ne dea de gândit. Noi; care suntem autohtoni, cedăm, în fiecare zi, câte puțin.

Mirona Hărăbor